

Sygn. akt V KK 106/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **J. P. B.**

obwinionego z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 kwietnia 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 3 lutego 2016 r., sygn. akt III W [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.
umarza postępowanie wywołane wniesieniem sprzeciwu od
wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 listopada
2015 r., sygn. akt III W [...], a kosztami tego postępowania
obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem nakazowym z dnia 23 listopada 2015 r., III W [...], uznał obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw

Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, za które, na podstawie art. 92 § 1 k.w., wymierzył mu karę 50 zł grzywny. Obciążył go też kosztami postępowania.

Od powyższego wyroku obwiniony wniósł w ustawowym terminie sprzeciw. Sprzeciw przyjęto i skierowano sprawę na rozprawę w dniu 3 lutego 2016 r., powiadamiając o jej terminie obwinionego.

W dniu 2 lutego 2016 r. obwiniony cofnął wniesiony sprzeciw. Pismo zawierające oświadczenie obwinionego o cofnięciu sprzeciwu w płynęło do Sądu Rejonowego w P. w dniu 2 lutego 2016 r., a do Wydziału III Karnego tego Sądu zostało przekazane w dniu 3 lutego 2016 r.

W dniu 3 lutego 2016 r., Sąd Rejonowy w P., po przeprowadzeniu rozprawy, wydał wyrok zaoczny, którym uznał J. P. B. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych i na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierzył mu karę 50 zł grzywny. Obciążył go też kosztami postępowania.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 20 lutego 2016 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając go całości na korzyść obwinionego, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. i art. 94 § 3 k.p.s.w., polegające na rozpoznaniu sprawy na rozprawie głównej w dniu 3 lutego 2016 r. i wydaniu wyroku zaocznego, pomimo sprzeciwu od wyroku nakazowego z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt III W [...], który stał się prawomocny, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

W konkluzji kasacji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co pozwoliło na uwzględnienie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k., choć sformułowany

przez skarżącego wniosek nie zasługiwał na pełną akceptację. Konkluzja kasacji nie ma jednak charakteru wiążącego i nie wyznacza granic zaskarżenia. Wydaje się zresztą, że w kontekście całokształtu treści kasacji, wnioskowanie przez Prokuratora Generalnego o wprowadzenie do podstawy umorzenia przepisu art. 45 § 1 k.w. traktować należy w kategoriach omyłki. Przepis ten określa termin przedawnienia karalności wykroczenia, a kasacja w żadnym miejscu kwestii przedawnienia nawet nie dotyka.

Przedstawiona powyżej sekwencja czynności procesowych poprzedzających wydanie zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości, iż zaskarżony kasacją wyrok został wydany mimo tego, że postępowanie co tego samego czynu obwinionego zostało prawomocnie zakończone, co stanowiło ujemną przesłankę procesową określona w art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.

Jej wystąpienie obligowało Sąd Rejonowy do umorzenia postępowania wywołanego wniesieniem przez obwinionego sprzeciwu od wydanego wcześniej wyroku nakazowego.

Zgodnie z treścią art. 506 § 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w. obwiniony może cofnąć sprzeciw od wyroku nakazowego do czasu rozpoczęcia przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej. Cofnięcie sprzeciwu powoduje, że wyrok nakazowy staje się prawomocny – art. 94 § 3 k.p.s.w.

Z akt sprawy wynika, że obwiniony, składając w dniu 2 lutego 2016 r. w Sądzie Rejonowym w P. pismo zawierające stosowne oświadczenie, skutecznie cofnął sprzeciw od wyroku nakazowego z dnia 23 listopada 2015 r., III W [...], czyniąc ten wyrok prawomocnym. Nieostrzeżenie tej okoliczności przez sąd rozpoznający sprawę obwinionego na rozprawie w dniu 3 lutego 2016 r. sprawiło, że wydany w tym dniu wyrok został skażony uchybieniem o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w.

W tym stanie rzeczy koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wywołanego wniesieniem przez obwinionego sprzeciwu od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt III W [...], który jako prawomocny podlegał wykonaniu.

O kosztach umorzonego postępowania orzeczono po myśli art. 118 § 2 k.p.s.w.